

[Poul Schlüter.]

anbefale nogen af de 5 punkter, som er foreslået af hr. Aksel Larsen, men naturligvis kan vi analysere hele dette problemkompleks nærmere i et udvalg.

Per Federspiel: Heller ikke på mit partis vegne kan jeg give tilslutning til det foresatte forslag. Det er ubestridelig rigtigt, at der er forskelligheder i bedømmelsen af de lande, der her nævnes, eller de politiske enheder, men jeg vil dog gerne gøre den bemærkning, at en diplomatisk forbindelse med eller anerkendelse af en regering i og for sig ikke behøver at have noget at gøre med de foreliggende kendsgerninger. Disse kendsgerningers eksistens benægtes ikke; der opretholdes jo fra dansk side en betydelig handelsforbindelse med f. eks. Østtyskland, og udenrigsministeren har allerede nævnt den betydelige humanitære hjælp, der ydes til Biafra.

Særlig om Biafra vil jeg sige, at den politiske situation jo er ganske uafklaret, og skulle man her støtte anerkendelsen af Biafra, så ville man antagelig tage hul på en række revolutioner i samtlige de afrikanske lande, hvoraf jo ikke ét har en naturlig grænse, der svarer til befolkningsforholdene. Derfor er jeg ganske enig, om end jeg når til en anden konklusion, med forslagsstilleren, når han siger, at det udenrigspolitiske billede må bedømmes ud fra en betragtning af helheden. Det er rigtigt, at man må afgøre disse ting, som jo til syvende og sidst kun er enkeltheder i en almindelig udenrigspolitisk linje, ud fra en bedømmelse af landets udenrigspolitik som helhed. Det vil sige, at det ikke tjener noget egentligt formål, at man fra dansk side indtager særstandpunkter, som afviger fra de synspunkter, som er anlagt for et enkelt af landenes vedkommende af Forenede Nationer, for andre landes vedkommende af de lande, som vi samarbejder med, og som vi navnlig samarbejder med om tilvejebringelse af fredeligere forhold i verden — det, som forslagsstilleren åbenbart med en kliché, der skal anvendes i alle forslag, betegner som „fremme af afspændingen“.

Ud fra disse synspunkter må jeg på mit partis vegne også afvise dette forslag.

Stinus: Det har hidtil været et princip for dansk udenrigspolitik, at så få områder som muligt skulle stå uden for det internationale samkvem. Desuden har man set på de muligheder, der gennem anerkendelse og optagelse af diplomatisk forbindelse åbnedes for varetagelse af danske interesser. Således blev der f. eks. truffet beslutning om oprettelse af diplomatisk forbindelse med Sydkorea på grund af udviklingen i samhandelen med dette land og oprettelse af et skandinavisk undervisningshospital i den sydkoreanske hovedstad.

Ud fra det første princip, at så få områder som muligt skal stå uden for det internationale samkvem, skulle man umiddelbart synes, at Danmark kunne oprette diplomatisk forbindelse med i hvert fald 3 af de i forslaget nævnte regeringer. Med hensyn til Biafras regering og den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam er det umiddelbart vanskeligt at se, hvilke områder disse regeringer repræsenterer. Logisk burde forslaget vel i øvrigt også gå ind for anerkendelse af Formosa, der er en delstat som DDR, Nordkorea og Nordvietnam, og eventuelt af Sydrhodesia, hvor Ian Smiths oprørsregering ubestrideligt har magten i landet.

Jeg har tidligere givet udtryk for, at en politik, der går ud på at lade, som om DDR ikke eksisterer, må sammenlignes med strudsen, der stikker hovedet i busken for realiteterne. Jeg kan derfor ikke ved denne lejlighed undlade at give udtryk for overordentlig stor tilfredshed med den nye kurs over for Østtyskland, som forbundskansler Willy Brandt har udstukket med sin tale i tirsdags. Der er to tyske stater, sagde den tyske forbundskansler, den ene er DDR. Samtidig talte Willy Brandt om forhandlinger mellem de to Tysklande på ministerplan. Der er ikke og bliver i hvert fald ikke umiddelbart tale om nogen formel vesttysk anerkendelse af DDR, men der er taget et meget afgørende skridt.

På denne baggrund ville det, set med det radikale venstres øjne, ikke fremme afspænding eller forståelse, hvis Danmark nu pludselig bevægede sig endnu længere frem end den vesttyske regering og optog diplomatisk forbindelse med DDR. På den anden side må vi kunne gå lige så langt som Willy